

Mennesket som Omsorgen for Legemet. Han vilde her rejse Fanen, Renhedens snehvide Dug, — alle gode Kræfter i Folket maatte nu samles for at værne den unge Slægt mod den Besmittelse ved Ordet, for hvilken den nu daglig var udsat.

Per havde allerede ved Foredragets Begyndelse søgt op til de unge Piger og — efter at have hilst — taget Plads bagved dem. Han var straks helt optaget af at høre; men efterhaanden som Taleren blev direkte moraliserende, splittedes hans Opmærksomhed. De unge Pigers Nærhed gjorde jo sit dertil; men ogsaa Forvalterens Fortælling om Pastor Blomberg havde nogen Del deri, — den havde alligevel afsvalet ham lidt.

Desuden var det altsammen saa nyt for ham her. Det var første Gang, han var Deltager i et Folkemøde; derfor optog Tilhørerne ham nok saa meget som Taleren. Han saae paa disse tætte Rækker af solide Vadmelsskikkelser, paa disse spændt lyttende, aabne og opvakte Ansigter, og det gik i Grunden først ved denne Lejlighed rigtig op for ham, hvad det var for en aandelig Bevægelse, han her var bleven ført ind i.

Han havde jo nok før hørt Tale om den grundtvigske Vækkelse med dens Ide om en folkelig Kultur i Modsætning til Videnskabens verdensmæssige Dannelse; men ligesom selve Bonden i hans Øjne havde været en Fortidslevning, der var omgivet med et Skær af Latterlighed, havde han aldrig troet det